

GEBEDSWEEK OM ROEPINGEN

25 november 2011 – 3 december 2011

WAAROM EN HOE BIDDEN VOOR ROEPINGEN?

Klik [hier](#) voor de gebedsteksten

In de lente van dit jaar, stelde P. Generaal Adolfo Nicolàs aan de groep van jonge Vlaamse en Nederlandse jezuïeten schriftelijk de vraag naar wat er gebeurde of moest gebeuren rond het bekend maken van de roeping tot jezuïet. Tijdens een daaropvolgend Forum kwam naar voor hoezeer dit thema leefde bij de jonge jezuïeten.

We willen ons vertrouwen blijven leggen in een God, die naar ons blijft zoeken, vertrouwen dat er altijd mensen zullen zijn die ernaar verlangen Hem een plek te geven in hun leven, vertrouwen ook dat met de spiritualiteit van Ignatius van Loyola aan het leven een richting kan gegeven worden die de moeite loont om te gaan.

Niet voor jezuïeten alleen

Het is in de eerste plaats vanuit dat basisvertrouwen, dat we iets willen ondernemen rond dit belangrijke, maar ook delicate thema. Voor ons is duidelijk dat bidden voor roepingen ruimer is dan bidden voor de roeping tot jezuïet alleen: zowel jezuïeten als medewerkers, of iedereen die sympathiseert met de zending van de Sociëteit van Jezus, mogen zich erbij betrokken voelen. Voor ons gaat het dan ook om méér dan de specifieke roeping tot jezuïet. We willen dit uitdrukkelijk verbinden met het aanspreken en aanmoedigen van mensen die onze missie willen delen, dat wil zeggen *ignatiaanse* roepingen in brede zin van het woord. We moeten ons allemaal verantwoordelijk voelen voor elk type van roeping.

God roept

Vervolgens willen we stellen dat bidden voor roepingen strikt genomen een *contradictio in terminis* is. Mensen kunnen een roeping als dusdanig, en voor welke levenswijze dan ook, niet zelf bewerkstelligen: het is *God* die roept. Er kan niets geforceerd worden. Vanuit onze traditie is er een groot respect voor de innerlijke ruimte waarin God zich meedeelt, en waarin de persoon vrij kan antwoorden. Wanneer we “bidden om roepingen” dan bidden we dat er voor die vraag vrijheid en ontvankelijkheid mag zijn, zowel bij onszelf als bij anderen.

Niet in het luchtledige

Maar, ten derde, Gods werkzaamheid is tegelijk ook altijd bemiddeld: roepingen komen niet in het luchtledige tot stand. God “roept” door een ontmoeting, een lectuur, een context, een getuigenis, zelfs doorheen de kleinste dingen. Soms zelfs, na de nodige onderscheiding, met een zachte uitnodiging: “zou dat niks voor u zijn?”. Je zou de nood aan bemiddeling kunnen vertalen in de volgende vragen: *waar kunnen jonge mensen de ignatiaanse spiritualiteit leren kennen? En aan hen die erdoor “geraakt” worden, welke gelegenheden bieden we hen om er “verder” mee te gaan, zich te engageren in een ignatiaans werk of initiatief, of*

eventueel in een diepere ontmoeting met jezuïeten te treden? We mogen er ons bewust van zijn dat we ook veel sterke kanten hebben: onze spiritualiteit, onze intellectuele kracht, onze interne diversiteit, onze rijke traditie. Misschien moeten we in dat verband vandaag ook de wereldwijde verbondenheid van de Sociëteit van Jezus benadrukken: de Sociëteit bestaat niet alleen in Vlaanderen en Nederland. Wie intreedt of samenwerkt, wordt deelgenoot van de energie en de slagkracht van een internationale samenwerking.

Toevertrouwen aan God

Het is goed dat we ons dieper bewust maken van deze thematiek, en het verlangen naar roepingen toevertrouwen aan God. Daarom stellen we de volgende manier voor om te bidden om roepingen: in de traditie van de novenen zouden we een week lang in ons gebed onze roeping centraal kunnen stellen. De week zou dan lopen van **25 november 2011 (vooravond van sint Jan Berchmans)** tot **3 december 2011 (feest van sint Franciscus Xaverius)**. De bijgevoegde teksten en gebeden uit de ignatiaanse traditie kunnen daarvoor een leidraad zijn. Ze kunnen zowel individueel als gemeenschappelijk gebruikt worden.

Klik [hier](#) voor de gebedsteksten